

IGNASI D'ANTIOQUIA, *A l'església de Roma*

Ignasi, l'anomenat també Teofor, a l'església objecte de misericòrdia per la majestat del Pare Altíssim i de Jesucrist, el seu únic Fill, estimada i il·luminada per la voluntat del qui ha volgut tot allò que existeix, segons la fe i l'amor de Jesucrist, el nostre Déu; la qual també presideix en la regió dels Romans: digna de fe, digna d'honor, digna que l'anomenin benaurada, digna de lloança, que mereix de reeixir, d'una lloable puresa; que presideix en la caritat, que guarda la llei de Crist i el nom del Pare: una salutació en nom de Jesucrist, fill del Pare: als fidels adherits en cos i esperit a tots els seus manaments, constantment plens de la gràcia de Déu, nets de tota color estranya, els desitjo una gran felicitat sense tara.

I. A la fi, per la meva pregària a Déu, he aconseguit de veure els vostres sants rostres; tantes vegades com ho havia demanat! Encadenat, doncs, pel Crist, espero d'abraçar-vos; sempre que sigui voluntat de Déu de fer-me digne d'arribar fins a la fi. 2. Perquè el començament és fàcil de manejar: la cosa, però, és obtenir la gràcia de rebre sense impediments la meva porció. Ho dic perquè em fa por el vostre amor, tinc por que no em perjudiqui. A vosaltres no us costa gens de fer el que voleu; però a mi se'm fa difícil d'assolir Déu, si no em teniu consideració.

II. 1. No vull pas que mireu d'agradar als homes, sinó que agradeu a Déu, com ja li agradeu. Mireu que ni jo no tornaré a tenir mai una ocasió com aquesta d'assolir Déu, ni vosaltres no podeu signar una obra més gran, a condició que callev. Perquè si no parlev gens de mi, jo seré paraula de Déu; en canvi si us enamoràveu de la meva carn, tornaré a ser una veu. 2. No em vulgueu fer cap altre favor que deixar-me immolar a Déu, mentre hi ha encara un altar a punt. Així plegats en un cor per l'amor, podreu cantar al Pare per Jesucrist, perquè Déu s'ha dignat a fer venir el bisbe de Síria de llevant cap a ponent. Que n'és de bell pondre's al món cap a Déu, per poder sortir en ell!

III. 1. Mai no heu envejat ningú, heu estat mestres d'altri. Ara jo vull que no torneu enrera del que maneu a les vostres ensenyances. 2. Basta que demaneu per a mi força interior i exterior, perquè no sols tingui paraules, sinó voluntat també, perquè no sols m'anomeni cristià, sinó que ho sigui també de fet. Perquè si ho sóc de fet, també me'n podré dir, i aleshores podré ser fidel, quan el món ja no em veurà. 3. Res d'allò que es veu no és bo. El nostre mateix Déu, Jesucrist, ara que és en el Pare, es manifesta millor. No hi val la persuasió, cal una grandesa, quan el cristianisme és odiat pel món.

IV. 1. Escric a totes les esglésies i a tothom dono aquesta consigna: que moro per Déu ben de grat, suposant que vosaltres no me'n priveu. Us ho suplico, no em sigueu una benvolença inoportuna. Deixeu que sigui past de les feres, per les quals es pot assolir Déu. Sóc blat de Déu, i les dents de les feres em molen per arribar a ser pa blanc de Crist. 2. Més aviat amoixeu les feres, perquè em siguin sepulcre i no deixin cap bocí del meu cos, que un cop mort no voldria ser carregós a ningú. Aleshores seré en realitat deixeble de Jesucrist, quan el món no veurà ni el meu cos. Encomaneu-me al Crist, perquè pugui esdevenir una víctima per a Déu a través d'aquests instruments. 3. No us comando com Pere i Pau: jo, un condemnat; aquells, lliures, jo, fins ara, un esclau. Però si arribo a sofrir, esdevindrà un afranquit de Jesucrist, i ressuscitaré en ell lliure. Ara, encadenat, apreng a no desitjar res.

V. 1. Des de Síria fins a Roma lluito amb feres, a terra i per mar, de nit i de dia, encadenat a deu lleopards, vull dir a una esquadra de soldats, els quals, si els fas bé, es tornen pitjors. Però per llurs maltractes em vaig fent més deixeble, encara que no per això estic justificat. (1Co 4,4). 2. Tant de bo pugui fruir de les feres que

m'estan preparades. I desitjo que no se'm facin pregar gens. Fins les amanyagaré perquè vagin de pressa a devorar-me; que no facin com amb alguns que, per por, ni van arribar a tocar. I si s'entossudeixen a no voler, les forçaré. 3. No us ho prengueu malament: el que em convé, jo m'ho sé. Ara començo de ser deixeble. Que la gelosia no mogui cap criatura visible o invisible a privar-me d'assolir Jesucrist. Foc, creu, lluites amb feres, desllorigaments d'ossos, amputació de membres, esclafament de tot el cos, turments terribles del dimoni: que tot em caigui al damunt, només a condició que assoleixi Jesucrist.

VI. 1. No em serviran de res els confins del món ni els reialmes d'aquí baix. M'és bo de morir cap al Crist Jesús, més que no pas regnar sobre els confins de la terra. Cerco aquell qui morí per nosaltres, vull aquell qui per nosaltres va ressuscitar. Se m'acosta l'infantament. 2. Deixeu-me fer, germans! No m'impediú de començar a viure, no vulgueu que mori! Aquell qui vol ser de Déu, no el lliureu al món, ni l'enganyeu amb la matèria. Deixeu-me abastar la llum pura! Un cop allí, seré home. 3. Permeteu-me de ser un imitador de la passió del meu Déu. Si algú el té en ell, que compregui el que vull i que em tingui compassió sabent quina és la meva angoixa.

VII. 1. El príncep d'aquest món em vol arrabassar i pretén, d'arruïnar el meu disseny d'anar cap a Déu. Que ningú, doncs, d'entre vosaltres no l'ajudi. Més aviat poseu-vos de la meva part; és a dir, de part de Déu. No vulgueu tenir Jesucrist als llavis i anhels de món al cor. 2. Que la gelosia no visqui entre vosaltres. Encara que jo mateix, un cop aquí, us supliqui, no em creureu; feu cas només d'això que us escric. Perquè us escric en vida, amb un amor frisós de morir. El meu amor està crucificat, i no hi ha en mi flames de cobejances materials. Una aigua viva, això sí, que parla i em diu de dins estant: Vine cap al Pare. 3. No trobo cap gust en menjars corruptibles ni en plaers d'aquesta vida. Pa de Déu, és el que vull, que és carn de Jesucrist, de la semença de David, i per beguda, la seva sang, que és caritat incorruptible.

VIII. 1. Ja no vull viure més a la manera dels homes, i serà així si vosaltres voleu. Vulgueu-ho, perquè també ho vulguin per a vosaltres. 2. Amb aquestes quatre ratlles us ho suplico: feu-me'n cas! Jesucrist us farà veure que dic la veritat, ell, la boca que no diu mentida, en la qual el Pare ha parlat de veritat. 3. Pregueu per mi, perquè arribi a terme. No us escric amb mires de la carn, sinó d'acord amb el voler de Déu. Si sofreixo el martiri, serà que m'heu estimat; si m'és refusat, m'haureu volgut mal.

IX. 1. Recordeu-vos en les vostres pregàries de l'església que és a Síria, que, en lloc meu té Déu per pastor. Jesucrist sol i el vostre amor li faran de bisbe. 2. Em fa vergonya que em tinguin per un d'ells; perquè no en sóc digne, essent com sóc el darrer d'entre ells i un avortó. Però per misericòrdia sóc algú, a condició d'assolir Déu. 3. Us saluda el meu esperit i la caritat de les esglésies que m'han acollit en el nom de Jesucrist, i no com un simple passant. Compteu que fins les que no queien a la vora del camí –del camí que feia el meu cos– anaven a la ciutat a esperar-m'hi.

X. 1. Us escric des d'Esmirna, per mitjà d'uns efesis, que mereixen tota lloança. Junt amb molts d'altres, tinc al meu costat Crocos -la persona que m'estimo tant! 2. Referent als qui sortiren abans que jo de Síria cap a Roma per la glòria de Déu, suposo que ja us heu trobat. Comuniquen-los que ja sóc a prop. Tots són dignes de Déu i de vosaltres. Convé que es puguin descansar en tots sentits en vosaltres. 3. Us escric el vint-i-quatre d'agost. Adéu-siau: manteniu-vos fins a la fi en constant i en pacient espera de Jesucrist.